

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4854/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Перковић, адвокат из ..., против туженог Републичког фонда ПИО, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3734/19 од 16.05.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3734/19 од 16.05.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3734/19 од 16.05.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 30909/16 од 15.11.2018. године, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених пензија, за период од 01.10.2013. до 31.12.2015. године и од 01.04. до 31.12. 2017. године, плати укупно 326.499,25 динара, са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате (висина износа и датуми доспећа су ближе одређеним овим ставом изреке). Ставом другим изреке делимично је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете, за период од 01.06.1999. до 30.09.2013. године и од 01.01.2016. до 31.03.2017. године, плати укупно 1.851.230,54 динара, са законском каматом на појединачне месечне износе од доспећа до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности, а ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 75.000,00 динара. Ставом петим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судске таксе у овој правној ствари.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3734/19 од 16.05.2019. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом и четвртим изреке.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, у складу са одредбом члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“ број 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се ревизијом не би могла побијати, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, у делу који се ревизијом побија, одбијен је тужбени захтев тужиоца за накнаду материјалне штете на име неисплаћене пензије у периоду од 01.06.1999. до 30.09.2013. године, због застарелости. Врховни касациони суд налази да су судови, приликом одлучивања о основаности тужбеног захтева, истакнути приговор застарелости потраживања ценили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда, изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, при чему уз ревизију нису достављене другачије правноснажне или ревизијске судске одлуке, које би указивале на другачији закључак.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из напред изнетог произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 21.11.2016. године, а побијана вредност предмета спора је 1.851.230,54 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења, од 123,2284 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 15.022,76 евра.

Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је и ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправака
управитељ писарнице
Марина Антонић**